

Áhítat – 2020. 12. 25.

Íme, a szűz fogan méhében, fiút szül, akit Immánuélnak neveznek – ami azt jelenti: *Velünk az Isten.*

(Máté 1:23)

„**Velünk az Isten!**” Hitvallást, odatartozást kifejező idézet. Gyermekkorom idején falimondásként ki volt akasztva a szülői ház falára. A Biblia olyan tételmondataként kezeljük ezt, amellyel nem illik vitatkozni. Pedig titokban hányszor a mondat végére tekeredett a kérdőjel a megpróbáltatások során: „*Velünk az Isten?*” Valóban? Nem akárhány, sőt a Biblia legnagyobbjai gondolták úgy olykor, hogy nincs velük, sőt ellenük van az Isten. Illés próféta közelében korábban szinte sütötte az emberek arcát az istenközelség. Mégis, a pogány Jezábel elől menekülve ezt kéri: „*Elég, vedd el az életemet, mert egyedül maradtam, és engem is halálra keresnek!*” (1Királyok 19) Jeremiás próféta megrendítő szavakkal festi le a helyzetét, amelyben úgy látja: „*Falat emelt körém Isten, nem juthatok ki, ha segítségért kiáltok is, elzárkózik imádságom elől... ösvényeim járhatatlanná tette. Olyan lett hozzám Isten, mint a leselkedő medve.* (Jeremiás siralmi 3) A választott nép egész közösségét is biztatnia kell a prófétának: „*Miért szólsz így Izrael: Rejtve van sorsom az Úr előtt, ügyemmel nem gondol Istenem? Hát nem tudod, vagy nem hallottad, hogy örökkévaló Isten az Úr?*” (Ézsaiás 40:27-28)

Mégis, inkább szenvedjük meg nehéz óráinkban az Ő vélt hiányát, és vezessen vissza bennünket ilyenkor az Ige az Ő biztonságot adó közelébe, mintsem olcsó frázissá legyen számunkra ez a vallomás. Hányszor hallottam méltatlan tervek véghezvitele előtt: „*rugaszkodjunk csak neki, hiszen velünk az Isten*”. Pedig ez nem az a mondat, amely bármikor kéznél van, ha valamilyen kívánságunk, igényünk támad: ha teljesül minden vágyunk, *velünk az Isten*, ha nem, akkor *nincs velünk az Isten*. Ő nem egy nyakunkban lógó kabala, amíg kiszolgál bennünket, és eldobjuk, amikor már nem.

Az egész Szentírás arról beszél, hogy Isten örök távlatainkat illetően ellenünk lehetne, de *velünk van*. „*A Bűn büntetése a halál...*” (Róma 6:23) Ez Isten *igazsága*, amely azt jelenti, hogy már az őszüleink első bűneseténél véget kellett volna érnie az emberi történelemnek. Valahányszor vétkezünk, gondolatban, szóban, cselekedettel és mulasztással, ezt a halálos ítéletet vonjuk magunkra. Ebben a tekintetben is igaz a prófétai kijelentés: „*Csak az Úr kegyelme, hogy még nincsen végünk.*” (Jeremiás siralmi 3:22) Jézus neve és műve egy prófécia beteljesedése: „*Velünk az Isten!*” Az Ő földre érkezése és áldozatul adott élete jogán folytatódik a fentebb idézett két félmondat: „*A bűn büntetése a halál, de az Isten kegyelmi ajándéka az örök élet a mi Urunk Jézus Krisztus által.*” „*Csak az Úr kegyelme, hogy még nincsen végünk, napról napra megújul, nagy a te hűséged.*” A tagmondatok között a karácsonyi Evangélium áll: Jézus Krisztusban: „*Velünk az Isten!*” Karácsonykor egy út nyílt meg előttünk Jézus Krisztus által mennyi Atyánk kegyelmes szívéhez: „*Járuljunk bizalommal a kegyelem trónusához, hogy irgalmat nyerjünk és kegyelmet találjunk, amikor segítségre van szükségünk.*” (Zsidók 4:16)

Legyen imánk és énekünk:

*Ó, jöjj, ó, jöjj, Immánuel, Csak téged áhít Izrael,
És hozzád sóhajnt untalan, Mert Isten híján hontalan.
Meglásd, meglásd, ó, Izrael, Hogy eljövend Immánuel!*

*Ó, jöjj el Jesse veszeje, És álj a rossznak ellene!
A mélyből, mely már eltemet, S tűzből mentsd ki népedet!
Meglásd, meglásd, ó, Izrael, Hogy eljövend Immánuel!*

*Ó, jöjj, ó, jöjj el Napkelet! Ím árva néped költöget:
Törd át a sűrű éj ködét, És oszlasd gyászát szerteszét!
Meglásd, meglásd, ó, Izrael, Hogy eljövend Immánuel!*

*Ó, jöjj, királyi Sarjadék! Az üdvöt néped várja rég.
A menny honába tárj utat, Ne legyen része kárhozat!
Meglásd, meglásd, ó, Izrael, Hogy eljövend Immánuel!*

*Ó, jöjj, ó, jöjj el, nagy Király, Ki Sina-hegyről szólottál,
Hogy törvényt lássál népeden! Jöjj fenségednek teljiben!
Meglásd, meglásd, ó, Izrael, Hogy eljövend Immánuel!*